

та гора!... Кжде ми е цилиндрото? Дай ми бастуна! Отивамъ право при нашия управителъ, Глигана. Ще се оплача! Тжжба ще подамъ! Ще я науча азъ нея на редъ и честностъ!

Заю изскочи навънъ и се запжти къмъ покоитъ на Глигана. По пжтя настигна яребичкитъ. Плака имъ се.

— Че и ние тамъ отиваме! — изчурулика една. — Вчера Лиса изяде две отъ децата ми и строши крака на свекъра ми. Сега лежи дома. Гипсирахме му крака.

Довтаса и една дива гълзбица.

— За кума Лиса ли приказвате? — изгугука и тя. — Охъ, охъ, охъ! Азъ горката! Я ме вижте каква съмъ черна почернена! На младини жалейка да влача... Че кой ме почерни? Нали преди месецъ мжжа

ми изяде тази проклетница... Тежко е, добри души, тежко е самъ-саминка на свѣта!.. Очитъ ми изтекоха отъ плачъ... А пъкъ какъвъ добъръ бѣше покойния... добъръ... добъръ!..

— Стига! — прекжсна я заекътъ. — Хайде, трѣгвай съ насъ! Ще се оплачемъ на нашия управителъ, Глигана.

Следъ малко стигнаха въ най-тъмния гжстакъ — палатитъ на Глигана. Разказаха на стражата за какво идатъ.

Глиганътъ тъкмо почиваше следъ сития обѣдъ. Врѣвата навънъ го събуди и той се развика:

— Грухъ! грухъ! грухъ! Ей, кой шуми тамъ? Нали съмъ ви казалъ да пазите тишина, когато почивамъ!

— Ахъ, ние, ние сме, Ваша Свѣтлость — Заю-баю, яребичкитъ и гълзбицата... Идемъ да се жалваме отъ Кума-лиса...

— Ахъ, пакъ ли тя? Пакъ ли нова пакостъ! — загруктѣ люто Глиганътъ. — Само съ нейнитъ ли безчинства ще се разправамъ всѣки день!

Разказаха му болкитъ си.

— Сждъ! Сждъ! Наказание! — изгруктѣ Глиганътъ. — По-скоро министри, сждни-

